

Z toho, co bylo vyloženo, plyne tedy, že odsoudil-li žal. úřad st-le pro čin, který byl prohlášen za přestupek pouhým nařízením župana, v němž podle zákona vůbec nelze nějaké jednání prohlašovati za trestný čin, nemá výrok jeho opory v zákoně, pročez bylo jej zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 2418.

Státní úředníci: Nižádné nároky na plat nebo odpočivné proti čsl. státu nemá bývalý uherský státní úředník, který — byv po převzetí příslušného úřadu do správy čsl. státu k tomu vyzván — slibu věrnosti čsl. republice nesložil, na místo jemu přikázané nenastoupil ani nepodal ve stanovené lhůtě žádost ve smyslu zákona z 15. dubna 1920 č. 269 Sb.

(Nález ze dne 28. května 1923 č. 9157).

Věc: Karel K., vrchní poštovní kontrolor v Ž., proti ministerstvu pošt a telegrafů (min. rada Bohumír Pešek) o přiznání odpočivných požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — —

Není sporno, že st-l, byv z dřívějšího služebního místa ve V. T. dekretem z 1. března 1919 přidělen k pošt. a tel. úřadu v K., dekret ten vrátil, místa mu přikázaného nenastoupil, slibu věrnosti nesložil a také ve lhůtě 60denní, stanovené v § 4 zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 269 Sb. nežádal, aby jakožto státní úředník čsl. byl trvale ustanoven, a že v době ode dne 1. dubna 1919 do dne 30. června 1921 službu u státního úřadu republiky čsl. vůbec nekonal, nastoupiv teprve 1. července 1921 služební místo propůjčené mu zatímne na zkoušku na dobu jednoho roku....

Skutková podstata, na které nař. rozhodnutí jest založeno, že totiž st-l v době té nebyl v žádném služebním poměru k čsl. poštovní správě, jest tedy v souhlasu s vlastním seznáním st-le i se spisy. Z jaké příčiny st-l tak jednal, jest lhostejno, když nebyla to příčina, zameškání služby omlouvající.

Postavil-li se takto st-l sám mimo služební poměr k republice čsl., nemá samozřejmě nároku na plat ze služebního poměru, v kterém nestál.

Pokud se st-l dovolává zákona z 15. dubna 1920 č. 269 Sb., může tak činiti toliko ohledně doby ode dne 1. května 1920, kdy zákon ten nabyl účinnosti. Avšak ani tu nemá nároku na nějaké požitky, neboť nepodav podle předpisu §u 4 žádost svrchu uvedenou, má proti sobě právní domněnku §u 5, že se dobrovolně a bez jakýchkoli nároků vzdal svého místa, nemůže proto činiti nárok ani na požitky služební ani na odpočivné podle uherských zákonů, které v základě §u 6 téhož zákona náleží pouze úředníkům uherským, kteří ve službě zůstali, za trvalé ustanovení ve službě čsl. republiky žádali, avšak nebyli ustanovení.

Nelze tedy proto shledati v nař. rozhodnutí nezákonnost, stížnost jeví se tudíž neodůvodněnou i slušelo ji zamítnouti.